

[Arbejdsministeren]

ske tab for lønmodtagerne i disse tilfælde ikke bør dækkes af arbejdsløshedsforsikringssystemet, men bør være et anliggende for de direkte implicerede parter, eventuelt ved de igangværende overenskomstforhandlinger, og af den grund træder reglen først i kraft den 1. marts 1983.

Da det kunne forudses, at der med hensyn til de supplerende dagpenge kunne opstå problemer inden for fagområder med mange kortvarige arbejdsforhold, blev der i loven indføjet en bemyndigelse til arbejdsdirektøren til at fastsætte særregler inden for disse områder. Arbejdsdirektøren har udsendt en bekendtgørelse, som undtager medlemmer inden for en række fagområder fra nedsættelse af dagpengene, når de i en uge har arbejdet 15 timer eller derunder.

Undtagelsen omfatter midlertidige medhjælpere inden for undervisningsområdet, dag- og døgninstitutions- og klubområdet, søfartsområdet, butiks- og kontorområdet, pleje- og sundhedsområdet og medlemmer beskæftiget med enkeltopgaver inden for hotel- og restaurationsområdet og skuespiller-, musiker- og artistområdet.

Desuden omfatter undtagelsen medlemmer beskæftiget med ekstraordinære arbejdsopgaver som følge af vejrsmæssige forhold el. lign., f. eks. snerydning. Undervisere, der af normerings- og arbejdsmæssige årsager ikke kan opnå fuld beskæftigelse, omfattes også af lempelserne.

Hvis der for andre fagområder senere kan påvises tilsvarende forhold som dem, der ligger bag de nu givne dispensationer, vil yderligere lempelser blive overvejet.

For så vidt angår havnearbejderne skal jeg bemærke, at regeringen og mange med den mener, at deres problemer er en følge af en u hensigtsmæssig beskæftigelsesstruktur, som vi gerne vil have ændret.

Der er derfor ved en bekendtgørelse fra arbejdsdirektøren for resten af indeværende overenskomstperiode givet en regel om, at havnearbejdere, der arbejder 16 timer eller derunder om ugen, beholder deres normale dagpengesats.

Derved får parterne mulighed for at forhandle sig frem til en mere hensigtsmæssig struktur, og jeg mener, at regeringen hermed har strakt sig så langt, som man kan, når man ser på, at havnearbejderne er inde i en overenskomststridig konflikt med betydelige

økonomiske virkninger for meget store dele af det danske samfund.

For at summere op: regeringen mener, at problemerne for de særligt udsatte grupper er løst, og at der ikke er noget behov for en generel regel.

Ser man på socialdemokratiets forslag, tror jeg, man kan forestille sig, hvilke muligheder for omgåelse dette giver. En sådan regel ville være administrativt nem, men den ville åbne mulighed for omgæelser. F. eks. kunne man indrette sig på at arbejde 2 dage den ene uge, 4 dage den næste uge, der kunne etableres arbejdsfordelingsordninger på 2 dage om ugen, eller et medlem kunne indrette sig permanent på at arbejde 2 dage om ugen med supplerende dagpenge.

Forslaget vil endvidere modvirke de strukturændringer, som regeringen anser for hensigtsmæssige for de dele af arbejdsmarkedet, der nu er præget af løse og uregelmæssige strukturer, f. eks. havnearbejderområdet.

En gennemførelse af socialdemokratiets forslag vil i virkeligheden være en falliterklæring, en kapitulation over for havnearbejderne, hvoraf en særdeles stor del vil få lov til at fortsætte med kort arbejdstid og store supplerende dagpenge og i realiteten få nedsat arbejdstiden med stort set fuld kompensation hen over hovedet på andre faggrupper i det danske samfund.

Socialdemokratiet anfører i bemærkningerne, at ledige straffes økonomisk ved at tage kortvarige job. Dette problem er løst nu. På de områder, hvor den generelle regel vil medføre reelle problemer, er der af arbejdsdirektøren udstedt særregler, der løser disse problemer, bl. a. inden for hotel- og restaurationsbranchen, som nævnes af socialdemokratiet. Det er således ikke nødvendigt at opfordre regeringen til at bruge dispensationsmuligheden i arbejdsløshedslovens § 51, stk. 4, da dette er sket. Hvis der for andre fagområder senere kan påvises lignende forhold, vil man overveje yderligere dispensationer, og begrundelsen for at stille dette forslag er derfor stort set bortfaldet.

På denne baggrund kan regeringen ikke gå ind for lovforslaget, ligesom man må gå ud fra, at de partier, der stemte for ændringerne i arbejdsløshedsloven i oktober og dermed tilkendegav et medansvar for den økonomiske kursændring, der er nødvendig for at rette op på landets økonomi, også vil stemme